

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobkyně: **plk. Mgr. M. V.,**
bytem X

proti
žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
sídlem Strojnická 7, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 10. 11. 2021, č. j. PPR-26085-4/ČJ-2021-990131

takto:

- I. Rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 10. 11. 2021, č. j. PPR-26085-4/ČJ-2021-990131, se **zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí náměstka policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování ze dne 10. 11. 2021, č. j. PPR-26085-4/ČJ-2021-990131 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru ze dne 9. 6. 2021, č. j. NCOZ-9474-13/ČJ-2019-41 00HS (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) kterým bylo podle § 95 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), rozhodnuto o plné odpovědnosti žalobce za škodu na majetku České republiky, se kterým je příslušné hospodařit Ministerstvo vnitra, kterou způsobil dne 30. 6. 2011 v 6:50 hodin tím, že jako řidič služebního dopravního prostředku tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky X, při jízdě v Ústí nad Labem na křižovatce ulic Revoluční a Malá Hradební, nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi jedoucímu po ulici Revoluční, přičemž při střetu došlo k lehkému zranění cyklisty a škodě na služebním vozidle. Celková výše škody (skutečná škoda) činí částku 25 102 Kč.
2. Řízení o náhradě škody bylo zahájeno dne 14. 5. 2012. Výše skutečné škody, 25 102 Kč, byla stanovena na základě nákladového listu opravy č. 111004462 a potvrzena znaleckým posudkem vypracovaným znalcem B. B. dne 7. 9. 2011.
3. Ve věci náhrady škody bylo dne 2. 5. 2012 po provedeném řízení vydáno rozhodnutí ředitele Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru (dále jen „*ředitel*“) pod č. j. NPC-858/ČJ-201 1-209DKR (dále jen „*rozhodnutí ředitele ze dne 2. 5. 2012*“), kterým byl žalobce podle § 95 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru uznán odpovědným za způsobenou škodu na služebním vozidle ve výši 25 102 Kč zapsanou v knize škod vedené u SLZ PP ČR pod položkou č. 36 189 41. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 14. 5. 2012. Proti rozhodnutí ředitele ze dne 2. 5. 2012 podal žalobce odvolání, kde namítl skutečnost, že nebyl náležitě objasněn mechanismus dopravní nehody, při které předmětná škoda vznikla, a tak nebyly bezpochyby objasněny skutkové okolnosti. Dne 30. 5. 2013 vydal náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „*náměstek*“) rozhodnutí pod č. j. PpR-13533-5/ČJ-2012-990131 (dále jen „*rozhodnutí náměstka ze dne 30. 5. 2013*“) kterým odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí ředitele ze dne 2. 5. 2012 potvrdil.
4. V následně vedeném soudním řízení vydal Městský soud v Praze dne 20. 7. 2016 rozsudek č. j. 8 Ad 13/2013-48-56, kterým rozhodnutí náměstka ze dne 30. 5. 2013 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v Praze vyslovil závazný právní názor a současně uložil správnímu orgánu, aby se pokusil provést další důkazy, zejména svědecké výslechy svědka V. a svědkyně P., za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci.
5. Odvolací správní orgán následně provedl v rámci kázeňského řízení č. j. PPR-23567-21/ČJ-2011-990131 se svědkem, cyklistou M. V., a svědkyní, chodkyní H. P., podání vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o policii*“), za účasti žalobce, který mohl osobám podávající

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vysvětlení klást otázky. Následně dne 29. 3. 2017 vydal náměstek rozhodnutí č. j. PPR-1 3533-21/ČJ-2012-990131 (dále jen „*rozhodnutí náměstka ze dne 29. 3. 2017*“), kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele ze dne 2. 5. 2012, s tím, že má po doplnění potřebných dokumentů do spisového materiálu za to, že nehodový děj je popsán tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

6. Dne 29. 8. 2019 vydal Městský soud v Praze rozsudek č. j. 11 Ad 14/2017-51, kterým zrušil rozhodnutí náměstka ze dne 29. 3. 2017 a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dle soudu výsledky obou svědků nepřispěly k náležitému zjištění skutkového stavu a odvolací správní orgán neprovedl žádné další důkazy, proto proti sobě nadále stojí tvrzení žalobce, že cyklistu v době zahájení odbočovacího manévru neviděl, a tvrzení cyklisty, že mu žalobce náhle vjel do jízdní dráhy. Zůstává sporná otázka, kde se nacházel cyklista V. v době, kdy započal žalobce odbočení vlevo se služebním dopravním prostředkem, což je rozhodné pro určení viny žalobce. Pro posouzení věci není rozhodující existence či neexistence chodců, ale to, zda vozidlo v době nárazu již stálo v pozici, kterou uvádí žalobce.
7. V reakci bylo vydáno rozhodnutí náměstka ze dne 16. 10. 2019, č. j. PPR-13533-35/ČJ-2012-990131 (dále jen „*rozhodnutí náměstka ze dne 16. 10. 2019*“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí ředitele ze dne 2. 5. 2012, a věc mu byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí, neboť odvolacímu správnímu orgánu nepřísluší s ohledem na § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru postup, při němž by bylo rozsáhle doplňováno dokazování.
8. Za účelem řádného zjištění skutkového stavu a dodržení závazného právního názoru Městského soudu v Praze byl ve věci opatřením ze dne 14. 1. 2021 ustanoven znalec z oboru silniční doprava se specializací na technické posudky o příčinách dopravních nehod, Ing. P. W. (dále jen „*znalec*“), a do spisového materiálu byl doplněn znalecký posudek ze dne 5. 3. 2021, č. 20/21 (dále jen „*znalecký posudek*“). Znalec při zpracování znaleckého posudku vycházel z následujících podkladů: protokol o nehodě ze dne 30. 6. 2011, lékařské zprávy o zranění ze dne 30. 6. 2011, plánek místa dopravní nehody v měřítku 1:400, fotodokumentace v počtu 30 ks, úřední záznamy o podání vysvětlení ze dne 5. 7. 2011 (svědek V.), 7. 7. 2011 (svědkyně P.) a 8. 8. 2011 (žalobce), dokumentace poškození vozidel dle správního spisu. Ze znaleckého posudku správní orgány obou stupňů ve věci žalobce vycházely při vydání prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí, která jsou předmětem řízení v nyní projednávané věci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž obsáhle polemizoval s jednotlivými jeho částmi, které citoval. Soud z žaloby zjistil tyto žalobní námitky.
10. V **prvním žalobním bodu** žalobce namítal, že ustanovený znalec vycházel z neobjektivních údajů, celý znalecký posudek je zpracován pouze na základě pravděpodobnosti a úvah, po dopravní nehodě nebyla zjištěna konečná poloha jízdního kola cyklisty V. a znalec jí musel dovodit, proč je jeho posudek nepřesný, nepoužitelný a nezákonný. Soudní znalec při zpracování znaleckého posudku nepřipustně vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení sepsaných policií s cyklistou M. V. dne 5. 7. 2011 a chodkyní H. P. dne 7. 7. 2011 namísto jejich svědeckých výpovědí ze dne 12. 9. 2016, a v tomto směru nebyl respektován právně závazný názor Městského soudu v Praze ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ad 13/2013-48-56. Znalecký posudek je v příkrém rozporu s výpovědí cyklisty V. ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

12. 9. 2016, který uvádí, že služební vozidlo v době nárazu již stálo, narozdíl od znalce, který uvedl, že řidič služebního vozidla začal od okamžiku nárazu do zastavení brzdit plnou intenzitou. Znalec se ve znaleckém posudku vůbec nezabýval otázkou, kde se nacházel cyklista M. V., když žalobce započal odbočování vlevo se služebním dopravním prostředkem, která je rozhodná pro určení viny žalobce. Tato otázka ani nebyla soudnímu znalci při zadání vypracování znaleckého posudku předestřena, což je v rozporu s právně závazným názorem Městského soudu v Praze. Znalecký posudek tak nepřispěl k náležitému zjištění skutkového stavu a na jeho základě nelze dospět k jednoznačnému závěru o tom, že žalobce nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi. Jediný předpoklad, který byl ve věci splněn, je vznik škody vyplývající ze znaleckého posudku. Žalobce připomněl, že v rámci výslechů svědka V. a svědkyně P. ze dne 12. 9. 2016 byl uváděn jiný skutkový děj, než ten, který byl jimi uváděn v úředních záznamech. Současně zdůraznil, že svědkyně P. neviděla pohyb služebního motorového vozidla, pouze pohyb jízdního kola s cyklistou V. Znalec vycházel pouze z úředních záznamů sepsaných s žalobcem a svědkem V., kde každý z nich uvedl jiné skutečnosti k pohybu služebního vozidla. Z těchto podkladů tak nelze objektivně řešit předstřetový děj. Nemohla pak být objektivně zjištěna ani trajektorie služebního vozidla z důvodu neznalosti fyzikálních veličin, které jsou potřebné k jejímu výpočtu.

11. Ve **druhém žalobním bodu** žalobce namítal promlčení nároku z důvodu procesních vad v průběhu řízení ve věci náhrady škody vedeném ředitelem Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování, protože nárok nebyl uplatněn v zákonem stanovené lhůtě.
12. Ve **třetím žalobním bodu** žalobce namítal, že žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí napravit nedostatek spočívající v tom, že prvostupňový služební funkcionář nevypořádal veškeré jeho námitky. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl nepravdivě, neúplně a zkreslené informace, mnohdy doplněné o jeho subjektivní a ničím nepodložený názor, popř. zpochybňoval výpověď žalobce bez reálného podkladu.
13. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
14. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že je toho názoru, že znalecký posudek byl zpracován v dostatečné kvalitě, aby mohl být považován za podklad rozhodnutí ve věci, proto nepřistoupil k jeho doplnění, a veškeré námitky žalobce, které vůči znaleckému posudku uplatnil, dostatečně vypořádal. Ze znaleckého posudku se podává, že doložené podklady byly v dostatečné kvalitě tak, aby z nich mohl být dovozen průběh nehodového děje. V posuzované věci sice není známa poloha jízdního kola a cyklisty po střetu, je však zachycena přesná poloha služebního vozidla po střetu. Plánek dopravní nehody byl přenesen do simulačního programu s tím, že vzájemná střetová poloha byla stanovena ze znalosti trajektorie kola bezprostředně před střetem, trajektorie služebního vozidla a dle rozsahu a způsobu poškození obou dopravních prostředků. I přesto, že znalec uvedl, že s ohledem na neznalost přesné polohy jízdního kola nemůže stanovit přesnost výpočtu (technicky přijatelný rozsah vypočtených hodnot), je žalovaný toho názoru, že pokud polohu jízdního kola, ze které vycházel, určil dle výše uvedených hodnot, jsou informace dostatečně přesné pro posouzení věci, byť zde může existovat jistá míra odchylky; jedná se však o zanedbatelné rozmezí, které nemá vliv na posouzení zavinění žalobce. Určená konečná poloha jízdního kola a cyklisty korelující s poškozením služebního vozidla a jízdního kola odpovídají informacím, které plynou ze svědeckých výpovědí. Pro úplnost žalovaný uvedl, že se znalec věnoval též předstřetovému ději a uvedl, že předstřetový

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pohyb jízdního kola je jednoznačně doložen jeho brzdou stopou. Pohyb služebního vozidla pak znalec dovodil z výpovědí účastníků a svědka.

15. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že jeho úvaha v napadeném rozhodnutí o tom, že „*vliv kvality brzdného systému či váhy jízdního kola je pro určení místa střetu, následků apod. ve srovnání s váhou služebního vozidla zanedbatelný*“, je subjektivní a žalovaný není oprávněn ji učinit, neboť takový závěr není uveden ve znaleckém posudku. Žalovaný má za to, že tento závěr je schopen učinit i laik, neboť je zcela logický, pokud srovnáváme cyklistu o celkové váze i s jízdním kolem cca 100 kg a služební vozidlo, které váží okolo 1 300 kg. Na určení místa střetu a následků střetu kvalita brzdného systému jízdního kola, to, jaké mělo kolo pláště a ráfky, to zda cyklista brzdil oběma brzdami, nebo jednou, či zda jízdní kolo vážilo 15 či 17,5 kg, bude mít zanedbatelný vliv. I kdyby měl cyklista sebelepší brzdový systém, pakliže mu vjede automobil do jízdní dráhy, nebude schopen na tak krátké vzdálenosti zastavit. Pokud žalobce namítá, že je rozhodné, jaký autobus byl instalován do simulace, jak rychle se tento autobus rozjížděl apod., je žalovaný toho názoru, že se žalobce pouze snaží přenést pozornost od skutečností rozhodných pro posouzení věci. Ani pokud by jel autobus před žalobcem pomalu či rychle, nemění to nic na tom, že řidič odbočující vlevo je povinen dát přednost v jízdě protijedoucím účastníkům silničního provozu.
16. Žalovaný uznává fakt, že některé z údajů znalec pro vyhotovení znaleckého posudku k dispozici neměl a musel je určit (například místo dopadu jízdního kola), avšak i při možné míře odchylky jsou tyto informace dostatečně přesné pro určení toho, zda vozidlo v době střetu stálo, či nikoliv. Co se týká výkladu znaleckého posudku, žalovaný jej stejně jako jakýkoliv jiný důkaz hodnotil dle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru podle své úvahy s tím, že všechny důkazy hodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti. Žalovaný je pak při hodnocení důkazu povinen posoudit jeho obsah a podrobit jej vlastní úvaze. Pokud tedy hodnotil míru odchylky výpočtů nebo se vyjadřoval k tomu, jaký vliv dle jeho názoru mělo tvrzení svědka V. o tom, zda vozidlo stálo, či nikoliv, na závěry znalce, nelze na tomto postupu shledat nic nezákonného; žalovaný nečinil žádné úvahy, které by vyžadovaly speciálních znalostí. V části napadeného rozhodnutí, kde hodnotil polohu jízdního kola po střetu, se žalovaný vyjádřil též k tomu, jak tuto polohu určila svědkyně P. K námitce žalobce, že znalec z této výpovědi nevycházel, neboť vyšel z úředního záznamu, žalovaný uvedl, že posouzení, zda závěry zjištěné ze znaleckého posudku plynou i z jiných podkladů založených ve spise, je právě projevem zásady hodnocení důkazů ve vzájemných souvislostech a je v řízení ve věcech služebního poměru žádoucí.
17. K námitce, že nebyla stanovena poloha cyklisty k okamžiku, kdy začal odbočovat se služebním vozidlem, a že znalec nezohlednil výpověď cyklisty V., který uvedl, že vyjel zpoza administrativní budovy, která má dle jeho odhadu cca 40 metrů, a žalobce jej nemohl vidět, žalovaný uvedl, že posouzení, kde se cyklista nacházel, znalecký posudek obsahuje. Ze znaleckého posudku je zřejmé, že cyklista vjížděl do křižovatky, když žalobce začal odbočovat vlevo; žalobce tedy neměl jízdu vůbec zahájit. Řešení plynoucí ze simulace ve znaleckém posudku je navíc zcela v souladu s výpovědí cyklisty, který uvedl, že „*když jsem vjel do křižovatky tak vozidlo v protisměru počalo odbočovat vlevo a vjelo mi do jízdní dráhy*“. Pokud v této souvislosti žalobce namítá, že znalci nebyla tato základní otázka ani položena, žalovaný se domnívá, že je i přesto ze simulace, kterou znalec učinil, vzájemná poloha zřejmá. K tvrzení žalobce, že délka budovy měla 40 metrů, se žalovaný vyjádřil tak, že posouzením faktického stavu dle funkce změřit vzdálenost, kterou poskytuje

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

www.google.maps.com, zjistil, že vzdálenost od místa střetu po ústí křižovatky Masarykovy ulice a Revoluční ulice, odkud svědek V. vyjížděl, je přibližně 100 metrů a délka administrativní budovy, kterou měl po pravé ruce, činí přibližně 75 metrů. K námitce žalobce, že mu není jasné, proč žalovaný toto „měření“ realizoval, neboť není oprávněn doplňovat znalecký posudek, žalovaný uvedl, že znalecký posudek tímto nijak nedoplňoval, pouze vypořádal námitku žalobce. Žalovaný přitom neví, jaký vliv může mít předmětné tvrzení svědka V. (očividně nesprávné) na znalecký posudek či napadené rozhodnutí.

18. K námitce žalobce, že znalec v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ad 13/2013-48 vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení, čímž znalecký posudek zatížil nezákonností, žalovaný uvedl, že si byl dané skutečnosti vědom, je však nezbytné se zamyslet nad tím, jaké informace z výsledku svědků a z úředních záznamů plynou. Tyto dokumenty byly v řízení využity pro posouzení, zda určená poloha dopadu jízdního kola koreluje se závěry znalce, který tuto polohu dovodil z jemu známých veličin. Závěry znalce byly porovnány nejen s úředními záznamy, ale též s výsledky svědků, které se ve skutečnostech podstatných pro posouzení věci neliší. Žalobce sice zmínil v odvolání, že v úředních záznamech svědci uvedli jiný skutkový děj než při výsledku, avšak již konkrétně nespecifikoval, v čem tato odlišnost spočívá a jaký má faktický vliv na posouzení věci. Jedinou významnou odlišností je tvrzení svědka V., že služební vozidlo v době nárazu již stálo; tuto námitku však žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Je tedy pravdou, že správně měl znalec vycházet z výsledku svědků, avšak s ohledem na jejich obsahovou obdobnost s úředními záznamy, by bylo značně neekonomické žádat znalce o přepracování znaleckého posudku, a proto k tomuto kroku žalovaný nepřistoupil.
19. Žalovaný se přiklonil k variantě, že vozidlo nestálo proto, že pro tento závěr svědčí výsledky simulace počítačového programu zachycené ve znaleckém posudku. Žalovaný se rovněž vyjádřil k tomu, proč svědkyně P. neslyšela brždění služebního vozidla a k rychlosti, jakou měl dle jejího názoru cyklista jet. Nelze tak ani tvrdit, že žalovaný schválně některé pasáže výpovědi vynechal. Žalovaný se zabýval pouze těmi, které byly pro posouzení věci nezbytné, konkrétně pro určení konečné polohy jízdního kola.
20. Ve vztahu ke **druhé žalobní námitce** týkající se promlčení a naplnění jednotlivých podmínek pro odpovědnost za škodu, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a ve vztahu k promlčení doplnil, že žalobce má pravdu v tom, že žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí chybné datum (datum vyhotovení oznámení o zahájení řízení namísto data jeho doručení, kdy bylo fakticky řízení o náhradě škody zahájeno). Nebylo to však záměrně, ale pouze vlivem administrativní chyby zpracovatele. Tato chyba pak nemá žádný vliv na posouzení promlčení. I když byl nárok na náhradu škody uplatněn až doručením oznámením o zahájení řízení žalobci dne 14. 5. 2012, byl stále uplatněn ve dvouleté promlčecí lhůtě dle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru. Pokud žalobce namítá, že k promlčení došlo též proto, že v prvním prvostupňovém řízení v roce 2012 se prvostupňový služební funkcionář dopustil procesních chyb (nemožnost uplatnit práva účastníka řízení), nemá tato skutečnost žádný vliv na to, zda byl nárok na náhradu škody uplatněn.
21. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že je toho názoru, že k odstranění nedostatků prvostupňových rozhodnutí je odvolací orgán oprávněn, jak uvedl na straně 15 a 16 napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k vypořádání množství žalobních námitek, které jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

mnohdy repetitivní, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, a na náleze Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08.

22. Žalobce reagoval **replikou**, v níž setrval na argumentech uvedených v žalobě. Ve vztahu k vyjádření žalovaného upozornil na to, že k upřesnění polohy cyklisty a jízdního kola ze strany svědkyně P. došlo až dne 12. 9. 2016, avšak s těmito informacemi znalec při vypracování znaleckého posudku nepracoval. Svědek V. se pak vůbec nevyjádřil ke konečné poloze jízdního kola po nárazu. Nelze tedy s úspěchem tvrdit, že znalec stanovil polohu tak odchylně, aby mohla mít podstatný vliv na určení střetové polohy a toho, zda služební vozidlo stálo, či se pohybovalo. Znalec v žádném případě nestanovil konečnou polohu jízdního kola a ani cyklisty V. po nárazu, neboť znalecký posudek tuto informaci vůbec neobsahuje. Nebylo ani dostatečně určeno, zda služební vozidlo žalobce stálo nebo se pohybovalo. Žalobce připomněl, že povinností žalovaného bylo, aby znalci k vypracování znaleckého posudku poskytl objektivní a dle zákona získané informace, přičemž tím, že znalec nepracoval se svědeckými výpověďmi, byl žalobce významně krácen na svém právu na spravedlivý proces. Žalovaný se pak v žádném případě nemůže v této souvislosti odvolávat na neekonomičnost nebo závěry znalce dotvářet.

III.

Posouzení žaloby

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil. Na základě prokázaného skutkového stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Z uplatněných námitek je zřejmé, že rozhodnou otázkou pro posouzení věci je, zda je znalecký posudek přezkoumatelný a zda z něj mohl žalovaný ve vedeném řízení vycházet.
25. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru „*má účastník právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům.*“
26. Z ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá povinnost služebního funkcionáře zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.
27. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru „*důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyšetření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořizená dokumentace skutkového děje.*“

28. Podle § 61 odst. 1 písm. a) zákona o policii „*policie může požadovat potřebné vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele.*“
29. Podle § 137 odst. 4 správního řádu „*záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.*“
30. Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud vycházel z ustanovení § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle kterého „*příslušník odpovídá bezpečnostnímu sboru za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při výkonu služby nebo v přímé souvislosti s ním.*“
31. Základním předpokladem pro uložení povinnosti nahradit škodu je tedy zaviněné porušení povinnosti příslušníka. Žalobce v této souvislosti namítá, že nebyly naplněny zákonné předpoklady pro vznik jeho odpovědnosti za škodu, neboť dosud nebylo prokázáno jeho zaviněné jednání. Poukázal na to, že dokazování v tomto směru bylo nedostatečné.
32. Předpoklady pro vznik odpovědnosti za škodu jsou v projednávané věci: porušení právní povinnosti; škoda, jako majetková újma; příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a škodou; zavinění (úmysl, nedbalost)
33. Žalobce se v této souvislosti dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, podle něhož „*[ú]řední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam. Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy (§ 73 zákona o přestupcích) i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá.*“ Žalobce též odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 56/2007-71, podle kterého je obecně „*potřeba vycházet z původních důkazů a je nutné vyslechnout všechny svědky za účasti obviněného. Správní orgány jsou obecně povinny samy si opatřit dostatek pokladů pro své rozhodnutí. V souladu s § 130 odst. 1 a 2 služebního zákona a v souladu se zásadou procesní ekonomie lze použít také důkazy získané i v jiném správním řízení vedené jiným správním orgánem (např. trestní řízení, řízení o přestupku), ovšem zjištěný skutkový stav věci nelze opírat pouze o takové důkazy.*“
34. Shodný názor pak zaujal i Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 2. 2013, č. j. 7 Ca 210/2009-52, v němž konstatoval, že „*skutková zjištění na základě tvrzení osob, která uvádějí, co zaznamenaly svými smysly, lze učinit pouze na základě provedení jejich svědeckých výpovědí při respektování práva účastníka na obhajobu (být předem vyrozuměn o datu provedení výslechu a účastnit se jej, klást otázky svědkům). Dané nelze obcházet porušením úředního záznamu o vysvětlení dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., jehož účelem je zjištění skutečností pro zahájení řízení o deliktním jednání (zde přestupku), tedy zda došlo k protiprávnímu jednání a identifikace osoby, který se takového jednání dopustila, nikoli prokázání odpovědnosti za protiprávní jednání. Záznam o vysvětlení dle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. není podkladem ve smyslu § 180 odst. 2 zákona, kterým lze bez dalšího prokázat skutkové okolnosti a to právě z toho důvodu, že takovýto úkon správního orgánu zakládá nevyrozumění účastníka řízení o provedení podání vysvětlení.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

35. Soud se nejprve v souladu se zněním **prvního žalobního bodu** zabýval otázkou charakteru a průkaznosti znaleckého posudku vyhotoveného ve věci žalobce společně s tím, zda bylo možné, aby znalec při jeho vyhotovení vycházel z úředních záznamů o vysvětlení a nikoliv ze svědeckých výpovědí účastníků (svědka V. a svědkyně P.).
36. K tomu soud uvádí, že mu nepřísluší, aby sám hodnotil odborné otázky, kterými se zabýval znalec ve znaleckém posudku, a nemůže tedy přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2616/2013). Na rozdíl od odborných otázek, které soud hodnotit nemůže, je soud naopak povinen hodnotit znalecký posudek po stránce jeho obecné logiky, přesvědčivosti, postupu, který ke zpracování posudku vedl, spolehlivosti metody použité znalcem a kvality a úplnosti informačních zdrojů znaleckého posudku. K této oblasti hodnocení posudku se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06, tak, že *„[h]odnotit je třeba celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce.“* K povinnosti soudu hodnotit znalecký posudek se vyjádřil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 4457/12, kde uvedl, že: *„...ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, bez dalšího důvěřovat závěrům znalce by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou (popřípadě i právní) správnost soudního rozhodování na znalce“.*
37. V již zmíněném nálezu sp. zn. III. ÚS 299/06 Ústavní soud konstatoval, že soud má hodnotit mj. spolehlivost metod použitých znalcem. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 21. 10. 2009, sp. zn. 22 Cdo 1810/2009, uvedl, že hodnocení důkazu znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení.
38. V projednávané věci není sporu o tom, že znalecký posudek představuje klíčový důkaz pro závěr, zda se žalobce dopustil škodného jednání, za které je po něm požadován regres. Při posouzení rozhodné situace pak znalec vycházel mj. z úředních záznamů o podání vysvětlení svědka V. ze dne 5. 7. 2011, svědkyně P. ze dne 7. 7. 2011 a žalobce ze dne 8. 8. 2011, nikoliv však ze svědeckých výpovědí svědků V. a P. ze dne 12. 9. 2016, učiněných za přítomnosti žalobce. Zjištěné skutečnosti pak znalec simuloval v počítačové simulaci, včetně zařazení autobusu, jehož přítomnost na místě nehody tvrdil žalobce.
39. Tímto postupem znalec, resp. správní orgán, který mu zadal vypracování znaleckého posudku, pochybil. Při vyhotovování znaleckého posudku, ze kterého následně vycházely správní orgány obou stupňů, totiž nebyl respektován závazný právní názor Městského soudu v Praze vyjádřený již v rozsudku ze dne 20. 7. 2016, č. j. 8 Ad 13/2013-48, a výslovně připomenutý v rozsudku Městského soudu v Praze v téže právní věci ze dne 29. 8. 2019, č. j. 11 Ad 14/2017-51 (bod 28), a podpořený judikaturou citovanou soudem již výše, že nelze čerpat při hodnocení skutkového stavu z úředních záznamů o podání vysvětlení namísto svědeckých výpovědí.
40. Postupem, kdy zadal znalci vyhotovit znalecký posudek o vybraných otázkách týkajících se žalobce, přičemž mu jako podklad k vyhotovení znaleckého posudku dal pouze úřední

záznamy, ale nikoliv protokoly o svědeckých výpovědích, jednal správní orgán prvního stupně nejen v rozporu se závazným právním názorem soudu vysloveném ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ad 13/2013-48, ale též proti znění platné právní úpravy. Již z tohoto důvodu tak nemůže napadené rozhodnutí jako nezákonné v rámci soudního přezkumu obstat.

41. Soud setrvává na závěru, že na základě dosud zjištěných skutečností nelze dospět k jednoznačnému závěru o tom, že žalobce nedal přednost v jízdě protijedoucímu cyklistovi, svědku V., a nadále proti sobě stojí tvrzení žalobce, že cyklistu v době zahájení odbočovacího manévru neviděl, a tvrzení cyklisty, že mu žalobce náhle vjel do jízdni dráhy. Otázky, kde se nacházel svědek V. v době, kdy začal žalobce se služebním vozidlem odbočení vlevo, a zda při střetu žalobce se svědkem V. toto vozidlo bylo v pohybu nebo již stálo, zůstaly nezodpovězeny. Žalovaný neshromáždil dostatek podkladů, které by prokazovaly zavinění žalobce, a to včetně vyšetřovací pokusu, o jehož využitelnosti přitom hovořil zdejší soud již v předcházejícím zrušujícím rozsudku č. j. 11 Ad 14/2017-51, předně v bodech 36 a 37.
42. Žalovaný v této souvislosti v napadeném rozhodnutí zaujal přístup, při kterém operoval zněním znaleckého posudku a odpovědi znalce konfrontoval s obsahem svědeckých výpovědí svědků V. a P. ze dne 12. 9. 2016, popřípadě závěry znalce „vykládal“ ve vztahu ke konkrétním námitkám žalobce. Takový postup zaujal žalovaný např. na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „[z]naleckým posudkem bylo prokázáno, že pokud by se odvolatel dostatečně věnoval řízení, cyklistu by ze své pozice musel vidět.“ Takovýto závěr však znalecký posudek neobsahuje. Na str. 13 napadeného rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že „pohyb služebního vozidla (...) znalec dovodil z „výpovědi účastníků a svědka,“ a doplnil, že se mělo jednat o výpověď svědka V. a žalobce. Znalec však pracoval toliko s úředními záznamy o podaném vysvětlení, jejichž obsah se v této otázce liší od svědeckých výpovědí. Je tomu tak především u svědka V., který uvedl, že vozidlo žalobce v době střetu „stálo“. Tento rozpor znalec nemohl ve svém znaleckém posudku nijak konfrontovat a vyřešit, neboť mu nebyl znám, jelikož s obsahem svědeckých výpovědí při zpracovávání znaleckého posudku nepracoval. Nelze tak ani přisvědčit tvrzení žalovaného na str. 13 napadeného rozhodnutí, že „znaleckým posudkem je dle názoru odvolacího orgánu odstraněn rozpor mezi úředním záznamem a výpovědí cyklisty a též mezi tvrzením cyklisty a odvolatele. Byť cyklista V. ve své výpovědi realizované 5 let po dopravní nehodě uvedl, že vozidlo již stálo, je nutné se přiklonit k původnímu tvrzení v úředním záznamu sepsaném bezprostředně po dopravní nehodě.“ K tomu soud připomíná, že záznam o podaném vysvětlení není podkladem, kterým lze bez dalšího prokázat skutkové okolnosti. Otázka, zda bylo služební vozidlo žalobce v době střetu v pohybu nebo stálo, tak znaleckým posudkem, vycházejícím pouze z úředního záznamu o podaném vysvětlení, spolehlivě zodpovězena nebyla a být ani nemohla. Soud současně nemohl ani přisvědčit úvaze žalovaného o „nižší důkazní hodnotě“ svědecké výpovědi svědka V. proto, že k ní došlo pět let po nehodě, v roce 2016. Pouhá skutečnost, že k opatření svědecké výpovědi svědka V. došlo procesním pochybením žalovaného (jak uvedl zdejší soud již v prvním zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ad 13/2013-48) delší dobu po rozhodné události, nižší hodnotu tohoto důkazu oproti úřednímu záznamu o podaném vysvětlení nezpůsobuje. Proto neobstojí ani související úvaha žalovaného na str. 13 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „nepopírá, že se při výpočtu může jednat o veličiny přibližné; s jistou mírou odchylky odvolací orgán počítá. Pro rozhodnutí o zavinění dopravní nehody však znalecké závěry shledává odvolací orgán dostatečně konkrétními a přesnými.“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

43. Na str. 14 a 15 pak žalovaný k námitce žalobce, že závěr vyplývající ze znaleckého posudku, že žalobce začal v okamžiku střetu se svědkem V. intenzivně brzdit, je v přímém rozporu s výpovědí svědka V., uvedl, že znalec vycházel „z plánu dopravní nehody, trajektorie jízdního kola před střetem, trajektorie služebního vozidla do konečné polohy a ze způsobu poškození jízdního kola. Na tyto objektivní skutečnosti nemá subjektivní tvrzení cyklisty V., zda služební vozidlo stálo a brzdilo, vliv.“ Tento závěr žalovaného neobstojí. Je tomu tak nejen proto, že znalec vůbec nebral svědeckou výpověď svědka V. při vypracovávání znaleckého posudku v potaz, ale též pro rozpor se závěry soudu obsaženými již v prvním zrušujícím rozsudku č. j. 8 Ad 13/2013-48. V něm soud uvedl, že „[k] objasnění okolností významných pro posouzení otázky žalobcova zavinění byly podstatné takové skutečnosti, které nelze zjistit z fotodokumentace místa nehody či protokolu o nehodě, jež jsou součástí spisového materiálu,“ a doplnění v rozsudku č. j. 11 Ad 14/2017-51, kde zdejší soud uvedl, že „[ž]alovaný by se měl dle soudu zabývat dalšími jednotlivými tvrzeními obou svědků. Svědek V. například uvedl, že v době nárazu vozidlo již stálo. To by ale spíše potvrzovalo obranu žalobce.“ Žalovaný přitom neopatřil žádný další důkaz, který by výpověď svědka V. zpochybňoval, čímž neodstranil pochybnosti ohledně skutkového stavu, na které upozorňoval již rozsudek č. j. 11 Ad 14/2017-51.
44. Žalovaný nijak konkrétně nepodložil ani svůj závěr uvedený na str. 17 napadeného rozhodnutí, že „pokud odvolatel cyklistu nezaznamenal, neznamená to, že se cyklista v protisměru nenacházel, nýbrž že jej odvolatel přehlédl, o čemž jednoznačně svědčí právě stanovení výhledových podmínek z vozidla a též výpověď cyklisty V. (...) Při řešení průběhového děje znalec z trajektorie a poškození služebního vozidla a jízdního kola stanovil, jaká byla rychlost odvolatele a cyklisty v době střetu (čímž vyloučil odvolatelovo tvrzení, že v době střetu již stál v křižovatce). Následně určil, kde přesně se cyklista nacházel v době, kdy odvolatel počal odbočovat (...). Odvolatel cyklistu v této chvíli měl a mohl vidět, a pokud i přesto vjel do křižovatky, je evidentní, že se dostatečně nevěnoval řízení.“ Žalovaný zde nejen, že nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době střetu stál, což uvedl též svědek V. ve své svědecké výpovědi, ale navíc připojil úvahu o tom, že se žalobce nevěnoval řízení, přičemž podpora této úvahy ve správním spisu obecně absenteje. Z čeho žalovaný takový závěr vyvodil, tak soudu není jasné.
45. Žalovaný si pak protiřečí, pokud na jednu stranu uvádí, že „byť znalec chybně vycházel z úředního záznamu o podání vysvětlení na místo svědecké výpovědi cyklisty V. a svědkyně P., nejedná se o pochybení, které by způsobilo neaplikovatelnost a nesprávnost znaleckého posudku. Informace plynoucí z těchto úředních záznamů jsou pro posouzení věci spíše doplňkové,“ (strana 13 napadeného rozhodnutí) aby zároveň uvedl, že „je toho názoru, že byť znalec vycházel toliko z úředních záznamů z roku 2011, jsou pro něj informace plynoucí z podání vysvětlení doplňkové. Jinými slovy řečeno, i pokud by měl znalec k dispozici toliko výslech cyklisty, z něhož plyne, že vozidlo v době střetu stálo, nezměnilo by to nic na prokázání nesprávnosti tohoto tvrzení.“ Tímto svým závěrem žalovaný zcela ignoruje obsah svědecké výpovědi svědka V. ze dne 12. 9. 2016, kde tento uvedl, že v době nárazu vozidlo žalobce stálo. Žalovaný vzal toto vyjádření za neprůkazné a jako oporu pro svůj závěr vycházel ze znaleckého posudku. Ten byl však vyhotoven dle situace vycházející toliko z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 5. 7. 2011, další výpověď svědků V., P. nebo žalobce již nebral v potaz, a s variantou, že by vozidlo žalobce v době střetu stálo, nepracoval. Ani obsáhlá úvaha žalovaného o neprokázání této skutečnosti tak nemůže zakrýt fakt, že při tvorbě svých závěrů opětovně nepřipustně vycházel z úředních záznamů o podaném vysvětlení, kterým kladl prokazatelně větší váhu než svědeckým výpovědím účastníků. Pokud totiž žalovaný

vyvrací tvrzení žalobce a výpovědi svědků ze dne 12. 9. 2016 odkazem na znalecký posudek, který je však vůbec nebral v potaz, nemůže takováto argumentace obstát. Soud tak přisvědčuje žalobci, že se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí jeví jako nepodložené, založené na neprokázaných domněnkách a znalecký posudek se v konfrontaci s dalšími součástmi správního spisu – především výpověďmi účastníků ze dne 12. 9. 2016 – nejeví jako dostatečně přesvědčivý a prokazující skutkový děj bez důvodných pochybností.

46. Žalobní námitka je důvodná.
47. Dále se soud zabýval tím, zda došlo k promlčení nároku na náhradu škody a naplnění jednotlivých podmínek pro odpovědnost za škodu (**druhý žalobní bod**). Soud ze spisu ověřil, že ke škodné události došlo dne 30. 6. 2011 v 6:50 hodin, a nárok ze strany žalovaného jako poškozeného byl uplatněn oznámením o zahájení řízení ze dne 30. 4. 2012, č. j. NPC-848/ČJ-201 1-209DKR-PŘ, doručeným žalobci dne 14. 5. 2012.
48. Podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru se „[p]rávo promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlídně jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.“
49. Podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru „[l]hůta pro uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky; začne běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě 3 let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, ve lhůtě 10 let ode dne, kdy došlo k události, ze které škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.“
50. Soud tak dal za pravdu žalovanému, že byl nárok stále uplatněn ve dvouleté promlčecí lhůtě dle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru, která k rozhodnému datu, 14. 5. 2012, kdy bylo žalobci doručeno oznámení, dosud neuběhla. Žalobce se potom mylí, pokud vyvozuje, že na běh promlčení lhůty má vliv skutečnost, že v prvním prvostupňovém řízení v roce 2012 se prvostupňový služební funkcionář dopustil procesních pochybení ve vztahu k žalobci (nemožnost uplatnit práva účastníka řízení). Taková skutečnost vliv na počátek či běh promlčení lhůty či na samotné uplatnění práva na náhradu škody nemá. Druhý žalobní bod tak soud neshledal důvodným.
51. Soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce formulovaným ve **třetím žalobním bodu**, podle kterých žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí napravit nedostatek spočívající v tom, že prvostupňový služební funkcionář nevypořádal veškeré námitky žalobce, a dále že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl nepravdivě, neúplné a zkreslené informace, mnohdy doplněné o jeho subjektivní a ničím nepodložený názor, popř. zpochybňoval výpověď žalobce bez reálného podkladu. Pokud by se ukázaly uvedené námitky žalobce pravdivými, byly by splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
52. K tomu soud uvádí, že nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů může být způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán

nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Žádnou z výše uvedených forem nepřezkoumatelnosti soud v projednávané věci neshledal.

53. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992-23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008).
54. Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V již zmíněném rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, Nejvyšší správní soud uvedl, že nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.
55. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *„odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost odvoláním napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“*
56. Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti

libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.

57. Není namístě klást přemrštěné, příliš formální a nepřiměřeně vysoké požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost soudem je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat. Pokud však vyloží, proč se s danou námitkou neztotožňuje, nelze již hovořit o nepřezkoumatelnosti. Účinnost právní ochrany bude (lépe) zajištěna, dostane-li se žalobci od správního orgánu odpovědi, jaké řešení sporné právní otázky odpovídá zákonu. Pokud žalovaný správní orgán ve správním rozhodnutí svůj názor na věc přezkoumatelným způsobem vysloví, může oproti němu žalobce stavět svou obranu. Těmto požadavkům žalovaný (resp. náměstek) v napadeném rozhodnutí dostál.
58. Soud pak sice dává za pravdu žalobci, že pro některé své úvahy žalovaný skutečně neměl oporu ani ve znaleckém posudku, ani ve správním spisu, nejednalo se však o takové pochybení, které by samo vedlo k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť stěžejní závěry žalovaného a jejich zdroje jsou z něj zřejmé.
59. Ke třetímu žalobnímu bodu tak soud uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vypořádal jednotlivé odvolací námitky žalobce a doplnil určité rozhodné skutečnosti chybějící v prvostupňovém rozhodnutí. Co do zákonem požadovaných nároků na obsah a formální podobu rozhodnutí, stejně jako co do rozsahu vypořádání odvolacích námitek, tak napadené rozhodnutí, byť s výhradou, ob stojí.
60. To však ničeho nemění na závěru, že soud shledal v postupu žalovaného v napadeném rozhodnutí závažné procesní pochybení, kterým bylo nerespektování závazného právního názoru Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2016, č. j. 8 Ad 13/2013-48, ohledně důkazní síly úředních záznamů o podaném vysvětlení oproti svědeckým výpovědím účastníků. Správní orgány pochybily, pokud zadaly znalci vypracování znaleckého posudku, kde měl co do skutkového děje vycházet pouze z úředních záznamů o podaném vysvětlení z roku 2011, a nikoliv ze svědeckých výpovědí z roku 2016, přičemž správní orgány obou stupňů následně nepřípustně vypořádávaly námitky žalobce vztahující se právě k obsahu svědeckých výpovědí účastníků s odkazem na závěry znaleckého posudku, který s nimi však vůbec nepracoval. Tuto vadu pak nijak nemohl zhojit ani žalovaný svým postupem, při kterém závěry znaleckého posudku v napadeném rozhodnutí dále „vykládal“ tak, aby uspěly v konfrontaci s odvolacími námitkami žalobce upozorňujícími mj. na obsah výpovědí svědků v roce 2016 (především ohledně toho, zda služební vozidlo žalobce v době střetu s cyklistou stálo či nikoliv), které znalecký posudek neakcentoval.
61. Protože žalovaný při rozhodování opětovně nepřípustně vycházel z úředních záznamů o podání vysvětlení, a to jednak při své úvaze v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, jednak při zadávání znaleckého posudku, z něhož při rozhodování vycházel, a stavěl z nich zjištěné skutečnosti nad poznatky získané ze svědeckých výpovědí svědka V. a svědkyně P., zatížil řízení zásadní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Současně soud konstatuje, že skutkový stav, který vzal správní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

orgán za základ napadeného rozhodnutí, stále vyžaduje zásadní doplnění, neboť ani nyní napadeným rozhodnutím nebyly v potřebném rozsahu objasněny okolnosti, jež jsou podstatné pro posouzení otázky žalobcova zavinění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Na základě všech shora uvedených skutečností soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Úkolem správního orgánu bude, aby konfrontoval zjištěný skutkový stav a závěry ze svědeckých výpovědí svědků V. a P. se závěry doplněného znaleckého posudku, který tyto závěry bude brát v potaz a zahrne je do jednotlivých výpočtů týkajících se skutkového děje. Předně se jedná o zhodnocení pravděpodobnosti toho, zda vozidlo žalobce v době nehody stálo, jaká byla dopravní situace na místě nehody a zhodnocení svědeckých výpovědí svědka V. a svědkyně P. vzhledem k simulaci situace na místě nehody, za účelem náležitého zjištění skutkového stavu věci. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.
63. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč sestávající ze zaplaceného soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.